

— Ай, само ела, веднажъ да дойдешъ — ще те носимъ на ржцѣ, — продължаваше Мара, като си оправяше шапката.

— А сега дай ржка, че наистина ще дойдешъ, че ще удържишъ думата си.

— Да, тъй да бжде — дайте ржцѣ! — каза старецътъ и засмѣно имъ стисна ржцѣтъ. — Вуйчото ще удържи тукъ думата си — ще дойде, но да пише — ще простите. Хайде сега, бждете здрави и по-здравете всички въ кжщи!

Двѣтъ сестри пригърнаха още еднажъ вуйчото и излѣзоха на улицата, дѣто се обърнаха пакъ. погледнаха къмъ прозореца и му кимнаха, цѣли усмихнати. Живото описание на вуйчото, види се, имъ направи силно впечатление, защото тѣ се обърнаха къмъ училището и съ живъ интересъ заоглеждаха дребния тамъ народъ, който, простнатъ и на купчинки, си отиваше на обѣдъ.

II.

Обѣдъ мина и улицитѣ, които водятъ къмъ училището се напълниха наново. И колкото по-вече приближаваше да бие звънеца, толкова повече прииждаха и разговоритѣ ставаха по-живи.

Първи се явиха на училищния площадъ двѣ малки момиченца, навѣрно сестри. Едната изглеждаше съ двѣ години по-голѣма отъ другата, и по дрехитѣ и обувката си личиха, че сж бѣдни, защото вълненитѣ сиви роклички, сини чорапи и груби обувка бѣха, сѣкашъ, подаръкъ отъ нѣкое благотворително дружество или пъкъ купени отъ училището за коледа. Но макаръ и износени, дрешкитѣ имъ бѣха чисти, обувката сжщо, пристилчицитѣ добръ стегнати и човѣкъ като ги погледне, забравя тѣх-